

— Ей, чичо, — рекълъ момъкътъ, — много ми се харесва тоя козелъ. Какъ мога да го спечеля?

— Какъ ли? — отговорилъ пазачътъ, — може по два начина: или да водишь борба, или ако искашь да погъделичкашь великана, нашия господарь, по петитѣ, и той ще ти даде козела.

— Само това ли? — извикалъ момъкътъ. — Че отъ това по-лесно нѣма. Хайде пусти ме!

Пустналь пазачътъ момъка. Срещнали го слуги, дребни като джуджета. Завели го при великана. Той лежалъ на единъ одъръ сърдитъ като буря.

— Хайде, — казали слугитѣ, — погъделиччай го и кажи: „гъделъ, гъделъ“, докато не те е схрускаль.

Навелъ се синътъ на мж-дреца.

— Гъделъ, гъделъ! — извикалъ той и почналь да гъделичка великана по петитѣ.

Разведрило се малко лицето на великана и той не гледалъ вече така страшно, а почналь тихичко да се смѣе:

— Хи, хи, хи!

— Още, още, — рекли слугитѣ на момъка.

И момъкътъ още гъделичкаль.

— Гъделъ, гъделъ! — викалъ той, а не забелязвалъ, че щомъ кажель „гъделъ гъделъ“, смалявалъ се съ една педя.

— Хи, хи, хи! — смѣлелъ се все повече великанътъ.

— Още, още! — викали слугитѣ:

— Гъделъ, гъделъ! — викалъ момъкътъ.

— Още, още!

— Гъделъ, гъделъ!

Най-после великанътъ съвсемъ се разкискаль.

— Хайде, — рекълъ той на слугитѣ си, — дайте му сега каквото иска!

Повели слугитѣ момъка къмъ градината. Но когато той се погледналь въ малкия изворъ, който блестѣль край пжтя, що да види. Не билъ вече предишния момъкъ, а малко, жалко, грозно човѣче като слугитѣ.

— Защо съмъ такъвъ? — извикалъ той. — Какво се е случило.

Разсмѣли се слугитѣ.

— Така е, приятелю. Който съ „гъделъ, гъделъ“ печели козела, такъвъ става.

И слугитѣ го завели при козела. Съ треперящи ржце момъкътъ отвързаль торбичката, що висѣла на шията му, и бръкналь вътре. Но въ торбичката имало само една златна парã.